

Dan vertelde men van de zuster die in Indië was gestorven en die het mooiste meisje van den omtrek was geweest. — Wat?! — het mooiste meisje dat men in 't stadje ooit gekend had, een meisje dat in Den Haag — wist men te vertellen — conquêtes maakte in elken kring waarin zij zich vertoonde, wanneer zij bij wijze van spreken haar hoofd maar buiten de deur stak.

Een gevoel van stedelijken trots kwam in de menschen gevaren elken keer als er over deze Hermance werd gesproken. Men kon het den oningewijden niet vertellen, hoe mooi zij was geweest: blonde krullen als goud en diep bruine oogen. Als men Hannie zag, maar dan met dat nog lichter blonde haar, met het figuur, teint, alles in 't volmaakte, dan kon men een flauw beeld der overledene voor zich oproepen. Want Hannie had de oogen. Ja, dat was zoo, de bruine, diepe oogen had Hannie. Vreemde oogen, die vroolijk en zwaar-moedig waren tegelijkertijd.

Er zou over die zeldzame schoonheid maar doorgebabbeld kunnen worden, als niet de volgende sterfgevallen de belangstelling verspreidden, verdeelden als het ware over het heele, ongelukkige gezin.

Daar was dan Gerard, aan tering gestorven in Davos; hij was telkens met zijn donkeren krullekop teruggekomen naar 't stadje, doch was er maltentig, want hij verlangde naar zijn vrienden in 't verre sanatorium. Nog een broer was als student verdronken bij een wilde roeifuif; hij kon maar niet aan de studie geraken, deze, en speelde altijd op een ocarina als hij in zijn boot zat. Dat de oudste broer — de advocaat — was gestorven vóór zijn tijd zooals men pleegt te zeggen, nu daar verwonderde zich niemand over.

— Dolf heeft zich dood gerookt — was 't gevleugeld woord dat van hem gold. Ieder had hem als: Dolf gekend. De kruidenier en de burgemeester hadden hetzelfde lachje gehad als zij over hem spraken, zooals zij ook zouden hebben, als ze over iets gemeenzaams van 't stadje hadden gesproken: een ouden toren of een huis met een Spaanschen kogel erin.

Zelf ongetrouwd had deze Dolf alle menschen, die wilden echtscheiden, op zijn hand gehad. Het was zijn specialiteit. Dank zij een uitnemend personeel, een klerk en een huisknecht die langzamerhand leerden in elkaars functies te treden, zoo het moest, — de klerk kon een uitnemende kop koffie maken en de huisknecht verstond de kunst, vrouwtjes die zenuwachtig haar eerste passen zetten op de echtscheidingsbaan in de wachtkamer al te kalmeeren en het noodige zelfvertrouwen te hergeven — was het dezen Dolf gelukt van wel tien vereenigingen president te zijn, in het bestuur te zitten van de Montessori-bewaarschool en in den Gemeenteraad: hij had immers voor alles tijd. Hij reed paard en tenniste, bemoeide zich met de hulp voor behoeftige kraamvrouwen als met de ontginning van onze woeste gronden . . . en in alle kwaliteiten rookte hij. Alleen wanneer hij pleiten moest voor de rechtbank was hij zonder sigaar; het stond hem vreemd; hij keek zelf als het ware gegeneerd rond alsof hem iets primairs ontbrak, dat anderen ook aan